

*Hồi Thứ Hai Mươi Sáu*

TÂY PHỤNG CỐC  
MIÊU THANH THANH TÂM THÙ

Lại thêm một đêm đổ tuyết, tuyết không lớn nhưng khắp đầy đồng núi một màu trắng phau phau. Tuyết ngừng rồi, phía đông cơ hồ có chút nhuộm đỏ, mây vẫn đầy. Cho nên ánh mặt trời vẫn không chui ra được.

Thôn Lão Kim Khoáng không có súc vật, chỉ có một con ngựa của Kim Tiểu Sơn. Giờ đây, muốn đưa Biển Hòa và Tiền Phụng hai người tới Mặc Vân Cốc, hai người ai cũng không thể vượt suối trèo đèo trên đoạn đường dài. Vì thế đi liên tiếp ba ngày đường, chỉ e hai người đều nằm dài.

Việc này, đối với Kim Tiểu Sơn mà nói, không phải là việc khó giải quyết. Chàng lập tức đi làm cái giá gỗ. Đừng quên Kim Tiểu Sơn năm đó trên cao nguyên Tây Sơn đã từng chặn dất súc vật. Trước đây không lâu, còn còn cho phu thê Âu Dương Lượng và Phương Tiểu Ngọc ngồi qua.

Cái giá đã mau chóng làm xong, còn lót thêm cái mền người ngồi trên còn đắp thêm chăn. Ngồi lắc lư thoải mái dễ chịu. Lúc sắp ra đi, Tiền chưởng quầy kéo tay A Phụng, nghẹn ngào nói:

– A Phụng! Từ khi con lớn lên, lần thứ nhất xa phụ thân, nhớ kỹ khi đến Mặc Vân Cốc thấy Thủy đại thúc, trước tiên hỏi thăm bình an. Ở nơi đó, không giống với nhà mình, con phải linh lợi một chút. Đừng để người ta ghét bỏ.

Tiền Phụng muốn rơi nước mắt đã nghe Kim Tiểu Sơn bên cạnh nói:

– Tiền chưởng quầy cứ yên tâm, không bao lâu tiểu tử sẽ đến đón. Đến lúc đó lại có thể sống chung nhau.

Biển Hòa ngồi trên giá đỡ, cười ha hả nói:

– Nhóc tiểu tử, lúc đó mi còn gọi là Tiền chưởng quầy? Phải đổi là nhạc phụ đại nhân. Ha ha ha...

Kim Tiểu Sơn ngượng ngùng, thấy Tiền Phụng đang cúi đầu còn Tiền chưởng quầy cứ vuốt râu gật đầu, bất giác ngượng nói:

– Ta... Ta... Chúng ta đi!

Chàng cuối cùng cũng không gọi ra cửa miệng, cuối cùng Kim Tiểu Sơn kéo con ngựa đi. Không lâu, chàng đột nhiên nghe tiếng chân phía sau, ngoảnh đầu lại thấy Tiểu Ngũ Tử chạy đuổi theo. Kim Tiểu Sơn ngừng lại, ngay cả Tiền Phụng ngồi trên lưng ngựa cũng ngoảnh đầu nhìn lại.

Tiểu Ngũ Tử đuổi kịp Kim Tiểu Sơn, thở hổn hển nói:

– Tiểu Sơn ca, khi gặp Thủy đại thúc nói giùm tiểu đệ một lời. Tiểu Ngũ Tử

này cũng muốn đến Mặc Vân Cốc, chờ lão nhân gia gật đầu đồng ý.

Kim Tiểu Sơn mỉm cười vỗ vai Tiểu Ngũ Tử nói:

– Chỉ cần đệ đồng ý, nhất định sẽ được đi!

Tiểu Ngũ Tử vừa nghe, lòng vui tiếng cười ha hả quay người trở lại thôn Lão Kim Khoáng.

Lại thấy căn nhà ngói ở dốc núi, Kim Tiểu Sơn đang tính toán:

– Tên mái hí Quan Phùng Sắc con của Quan Hạo đã bị giết, nếu lúc này nơi đó lại bày ra mưu độc gì, tất nhiên sẽ khiến Tiền Phụng giạt mình. Cũng phải cẩn thận ứng phó, nếu không...

Tiền Phụng đang ngồi trên giá đỡ ở lưng ngựa, đã chỉ ngôi nhà ngói gọi:

– Tiểu Sơn ca. Muội thấy nhà đó đã tức giận. Quan Phùng Sắc đó đáng chết!

Biển Hòa nói:

– Khung cảnh này quả thật không tồi, non xanh nước biếc, tuy là giữa một dòng lạnh nhưng phong cảnh thanh khiết tao nhã. Đứa con của họ Quan biết chọn địa phương, coi như là một đào viên ngoài cõi thế.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Khung cảnh tuy đẹp, nhưng đáng tiếc là một tên dê tiện trú ngụ khiến cảnh đẹp bị dơ bẩn.

Ba người đang nói thì ngôi nhà nhỏ đã ở trước mặt. Bọn Kim Tiểu Sơn nhìn vào chỉ thấy cánh cửa lớn sơn đỏ rực đang đóng chặt, chỗ đầu trường mấy hôm trước không còn thấy xác người chết.

Kim Tiểu Sơn đang muốn đến gần ngôi nhà ngói đó xem thì Biển Hòa vội gọi lại nói:

– Đi mau! Đừng lẩn ná làm gì?

Kim Tiểu Sơn mới kéo cương ngựa lại ven theo sơn đạo đi về phía trước. Nào ngờ, chàng mới kéo ngựa đi được mười mấy trượng thì cánh cửa lớn nhà ngói đột nhiên mở ra. Miêu Thanh Thanh hai tay chống nạnh gọi lớn:

– Tiểu tử họ Kim! Mi không vào nhà nghỉ chân sao?

Bọn Kim Tiểu Sơn đều giạt mình, tại sao trong ngôi nhà nhỏ này lại có một cô nương xinh đẹp như vậy. Cười ha hả, Kim Tiểu Sơn cao giọng nói:

– Ô! Thì ra mi ở trong nhà.

Miêu Thanh Thanh the thé nói:

– Chờ mi đó!

Kim Tiểu Sơn cười lạnh một tiếng nói:

– Nếu mi không muốn vào điện Diêm La thì rời khỏi đây sớm là hay nhất!

Miêu Thanh Thanh không chịu kém:

– Cho dù ta muốn gặp Diêm Vương thì cũng phải tìm một người bạn. Người này chính là họ Kim mi!

Kim Tiểu Sơn cười ha hả hỏi lại:

– Như vậy mi cứ chờ ở đây, nội trong năm ba ngày ta nhất định trở lại. Đến lúc đó để cho mi được toại nguyện.

Miêu Thanh Thanh cười khanh khách nói:

– Mi muốn kiếm chuyện bỏ chạy à?

Kim Tiểu Sơn đáp:

– Không thể nói như vậy, trước mắt ta còn có việc, nhưng ta nhắc nhở mi, mi gọi hết đám người bản lĩnh của Ngũ Nguyệt Hoa trang đến đây. Nếu không kẻ bị xé xác nằm trên đất khó tránh khỏi là mi đó.

Miêu Thanh Thanh đột nhiên rít giọng nói:

– Họ Kim kia! Ngũ Nguyệt Hoa trang đang nôn nóng muốn lột da mi, lóc thịt mi. Đồ con rùa rút đầu! Đồ cẩu tặc. Mi tại sao không bước đến bây giờ?

Kim Tiểu Sơn nghe Miêu Thanh Thanh mắng một hồi, giận dữ ném dây cương trong tay, quay người muốn xông lại ngôi nhà ngói đỏ. Biển Hòa lạnh nhạt nói với Kim Tiểu Sơn:

– Nếu ta là mi, sẽ không giận dữ xông qua đó!

Đi đã được hai trượng, Kim Tiểu Sơn quay đầu lại nói:

– Ả cứ mắng vãn bối, làm sao vãn bối có thể chịu được.

Biển Hòa nói:

– Nếu tiểu tử mi đi chưa chắc đã thu thập được ả!

Kim Tiểu Sơn nói:

– Vãn bối không tin ả có thể chạy khỏi tay mình.

Biển Hòa sắc mặt giận dữ nói:

– Tiểu tử, mi sao vậy? Lúc này lẽ ra là lúc mi dùng đầu óc suy nghĩ, mi tại sao một mực không nghe lời khuyên?

Kim Tiểu Sơn ngẩn người:

“Đây là lần đầu tiên Biển đại thúc tức giận với mình”.

Lại nghe Biển Hòa tiếp lời:

– Mi đã mời ta từ thôn Lão Kim Khoáng đến đây, ta không muốn chết giữa đường.

Kim Tiểu Sơn vừa nghe, đi gần đến bên ngựa hỏi:

– Biển đại thúc, ý của đại thúc là...

Biển Hòa lúc này mới dịu giọng nói:

– Ta nói ngôi nhà đó đi đến không được.

Kim Tiểu Sơn ngoảnh đầu nhìn kỹ ngôi nhà, thấy Miêu Thanh Thanh tay chống nạnh, còn đang mở miệng mắng chửi không ngừng. Bất giác chàng hỏi:

– Đại thúc có phải đã nhìn ra việc gì?

Biển Hòa nhìn Miêu Thanh Thanh đang đứng dưới ngôi nhà mỉm cười nói:

– Đầu tiên mi hãy nhìn xem nữ tử đó một mực muốn liều mạng với mi, tại sao ả không đuổi đến? Bọn ta đã đi được một đoạn đường, ả mới mở cửa chạy ra chọc giận mi. Đây là vì cái gì? Chỉ có hai việc. Tiểu tử mi phải biết âm mưu độc kế của nữ tử đó.

Tiền Phụng vốn muốn gọi Kim Tiểu Sơn giết chết nữ tử đó đi. Lúc này nghe Biển Hòa giải thích, lập tức gật đầu nói:

– Biển đại thúc nói đúng lắm, huynh ngàn lần không được đi.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Nhưng ả mắng mãi không thôi, mà huynh lại là một đại nam nhân...

Biển Hòa hỏi lại:

– Việc đó thì ngại gì, xem như ả đang ca hát.

Lão nhìn Kim Tiểu Sơn cười nói:

– Mi có biết ca không?

Kim Tiểu Sơn hỏi:

– Biển đại thúc, lúc này tiểu tử còn hát được sao?

Biển Hòa cười nói:

– Đừng quên Biển đại thúc là thầy thuốc. Ta gọi mi ca hát một lúc làm vơi đi phần hận trong lòng?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Tổng cộng tiểu tử chỉ hát được một bài hát.

Biển Hòa nói:

– Chỉ cần hát một bài thật hay cũng đủ đi lại trong thiên hạ, tiểu tử mi hát đi.

Kim Tiểu Sơn dang hắng, lập tức hát lên:

*“Mùng một đến mười lăm  
Trăng mười lăm sáng tỏ  
Gió xuân đón thổi...”*

Đây là bài hát mà người Sơn Tây cùng ngâm nga. Kim Tiểu Sơn không nói sai, chàng cũng chỉ hát được một bài như vậy.

Nhưng chàng vừa cất tiếng hát, vừa đi được khoảng năm trượng thì Miêu Thanh Thanh chỉ Kim Tiểu Sơn kêu lớn:

– Họ Kim kia, mi là một tiểu tử vô lại, quyết không phải do người sinh ra mà là một con rùa dưới sông Kim Sa Hà bò lên. Mi không phải có Diêm Vương Thoa sao? Sao không dám lên đây, ta đang chờ mi, đưa con mắt dạy!

Tiếng ca của Kim Tiểu Sơn không thể tiếp tục được nữa. Thanh âm mắng chửi của Miêu Thanh Thanh từ xa vọng đến tai chàng khiến chàng không chịu nổi.

Đột nhiên, Biển Hòa trầm giọng gọi:

– Rất tiếc, âm thanh phải áp đảo giọng nữ tử kia.

Kim Tiểu Sơn cắn môi rồi cất giọng hát tiếp. Chàng vừa cao giọng hát, vừa kéo ngựa đi thật nhanh, nhanh đến nỗi khi chàng hát xong thì không còn nghe tiếng mắng chửi châm chọc của Miêu Thanh Thanh nữa.

Xòe tay vuốt mồ hôi trên trán, trời lạnh nhưng chàng vẫn đổ mồ hôi hột vì quá tức giận. Tiền Phụng cất giọng an ủi:

– Có thể coi lời chửi mắng thành bài hát để nghe, cũng coi như là một bản lãnh cao thâm. Kỳ thực, không màng đến nó thì chúng ta có tổn hại gì?

Kim Tiểu Sơn cơ hồ đem hết nỗi giận của mình trút lên Tiền Phụng, chàng trầm giọng nói:

– Nữ nhân này là hạng gì, ta tại sao lại để ả mắng, mán này ta nuốt không trôi rồi...

Biển Hòa mỉm cười nói:

– Lời ca của tiểu tử mi rất hay. Đáng tiếc sau đó mi hát sai cả âm điệu. Tiếng mắng của ả đó khó nghe, nhưng trái lại ta cho rằng đó là khúc hát hay.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Biển đại thúc đáng kính của tiểu tử, ả đó đang mắng tiểu tử.

Biển Hòa đáp:

– Biết ả đang mắng mi, nhưng mi có biết không, hai người mắng nhau bất quá để bâng quan nghe. Mục đích là trước mặt người khác sỉ nhục một người. Bây giờ chúng ta là người bâng quan, không nghe lời mắng của ả vào đâu. Tại sao mi không cười lên một tiếng?

Tiền Phụng cũng nói:

– Đại thúc vì muốn lo cho huynh, nhớ lại hôm đó muội bị khăn tơ phủ lên mặt, muội không còn biết gì nữa, đủ biết quý kế của họ rất nhiều. Hơn nữa khiến người ta không thể phòng vệ được.

Biển Hòa mỉm cười nói:

– Đó là đồ vật của Hạ Ngũ Môn, nhưng đừng có xem thường nhân vật của Hạ Ngũ Môn. Không ít cao thủ giang hồ bị hạ dưới bàn tay tàn độc của chúng.

Ba người đi nhanh một hồi ra ngoài năm dặm. Trước mặt có một rừng tùng già, tuyết trắng vẫn phủ đầy trên lá tùng, có mấy con quạ từ trong rừng bay ra, kêu

quàng quạc bay về ngọn núi đối diện.

Kim Tiểu Sơn nhìn sắc trời nói với Biển Hòa và Tiền Phụng:

– Chúng ta ở đây nghỉ ngơi ăn uống.

Biển Hòa gật đầu nói:

– Hết tám phần là mi muốn đi tìm nữ tử đó.

Kim Tiểu Sơn thẳng thắn nói:

– Đúng vậy, tiểu tử muốn đi tìm ả.

Chàng kéo ngựa cột vào gốc tùng, đỡ Tiền Phụng và Biển Hòa xuống, rồi lại lấy lương khô ra, ba người mới ăn được một nửa, Kim Tiểu Sơn đột nhiên ném lương khô xuống nói:

– Tiểu tử ngăm đi xem thử cuối cùng có vật gì lấy mạng mà nữ nhân họ Miêu dám mắng chửi Kim Tiểu Sơn không ngừng.

Dứt lời, chàng đã đi ra ngoài năm sáu trượng, Tiền Phụng làm sao kéo lại được, Biển Hòa hốt nhiên kêu lớn:

– Trở lại!

Kim Tiểu Sơn ngoảnh đầu nhưng không bước trở lại, dừng chân hỏi:

– Biển đại thúc yên tâm, ả không ăn thịt được tiểu tử đâu.

Biển Hòa vội nói:

– Mi có thể đi, nhưng chờ lão phu nói hết đi cũng không muộn.

Kim Tiểu Sơn chậm rãi bước trở lại. Biển Hòa nhìn Tiền Phụng rồi mới hỏi Kim Tiểu Sơn:

– Tiền Phụng cô nương từng nói bị trúng khăn mê phải không?

– Đó là do tên Quan Phùng Sắc, hắn đã bị tiểu tử giết rồi.

Biển Hòa nói:

– Nhưng mi lần này không thể không đề phòng.

Kim Tiểu Sơn gật đầu đáp:

– Tiểu tử nhớ rồi.

Biển Hòa nói:

– Nhớ sông thì có ích gì? Nên biết trên giang hồ có nhiều độc dược mê hồn, có rất nhiều độc dược không mùi không vị khi mắc phải mất mạng không biết tại sao.

Kim Tiểu Sơn vừa nghe lập tức nhớ lại việc mình đã bị trói ở Báo Tử Nhai. Lúc đó mình đã không phải trúng thuốc độc của Hắc Lão Hồ Mã Bộ Cao sao? Nếu không phải do Thủy đại thúc hỗ trợ thì chỉ e đã xong đời.

Lòng nghĩ vậy, vội gật đầu nói:

– Biển đại thúc nói đúng lắm. Tiểu tử cũng từng mắc phải quỷ kế này.

Đưa tay vào ngực, Biển Hòa lấy ra cái hộp nhỏ, lấy ra hai viên thuốc màu hồng to bằng hạt bắp, đưa vào tay Kim Tiểu Sơn nói:

– Chăm đi! Chờ đến lúc đến gần nhà ngói, cầm hai viên thuốc này nhét vào lỗ mũi, nhưng không đi là tốt nhất.

Kim Tiểu Sơn nhận thuốc rồi nói:

– Có thuốc giải độc của đại thúc. Kim Tiểu Sơn càng không sợ họ.

Nhìn Kim Tiểu Sơn đi như bay, Biển Hòa lắc đầu nói:

– Về mặt tu dưỡng còn kém hỏa hầu.

Tiền Phụng nói:

– Tiểu nữ rất lo lắng cho Sơn ca.

Biển Hòa cười ha hả nói:

– Thôi đi! Hắn không lo lắng cho việc của mình, diệt nữ lo gì cho hắn. Chúng ta tạm thời chờ hắn một lúc sẽ tính.

o O o

Kim Tiểu Sơn rời khỏi khu rừng tùng già, chàng bước đi như bay. Không lâu đã đến ngôi nhà đó, lúc này có khói bay lên, hình như là đang nấu cơm trưa. Kim Tiểu Sơn không đi thẳng vào cầu thang phía trước nhà ngói mà chàng vòng qua phía sau. Chàng cũng không quên nhét hai viên thuốc giải độc vào trong lỗ mũi. Thuốc vừa nhét vào mũi lập tức có mùi vừa cay vừa đắng lan ra, khiến chàng cơ hồn nháy mũi, lại thấy cánh cửa sổ bể đó, chỗ bể đã dùng ván đóng lại. Nhưng khi Kim Tiểu Sơn lần sát đến cửa gỗ, chàng nghe rất rõ ràng tiếng người trong nhà:

– Mi nói không sai! Tiểu tử đó quả thật là một con quỷ tinh ranh!

Đây là âm thanh già nào.

Tiếng Miêu Thanh Thanh trong nhà nói:

– Tiểu nữ đã đem toàn bộ những lời mắng người mà mình biết tuôn ra hết, không biết tại sao họ Kim đó không những không giận trái lại còn ca hát lên. Thật tức chết!

Trầm giọng cười hắc hắc, thanh âm già nào nói:

– Nếu mi nổi giận thì trận này tiểu tử đó thắng rồi!

Kim Tiểu Sơn nghe rồi ngạc nhiên, chàng thở ra bằng miệng, đôi mắt trái lại nhú lại.

Lại nghe giọng Miêu Thanh Thanh:

– Nghe tiểu tử đó nói nội trong năm ba ngày hắn sẽ trở lại. Bát gia xem

chúng ta tạm thời trở về Ngũ Nguyệt Hoa trang hay ở đây chờ đợi?

Thanh âm già lão nói:

– Trong nhà này còn có mấy bầu Nữ nhi hồng?

Miêu Thanh Thanh nói:

– Ba bầu rưỡi.

Lại nghe giọng già lão nói:

– Ta uống tiết kiệm một chút. Chúng ta chờ ở đây, không thu thập được con rùa nhỏ đó, lòng ta khó an. Phùng Sắc tuổi còn trẻ lại chết trong tay cầu tặc đó. Đến lúc phụ thân hấn trở về ta lấy cái gì ra đến đối đáp với phụ thân hấn?

Miêu Thanh Thanh nói:

– Đó không phải là việc liên quan tới Bát gia. Lúc đó Bát gia không có ở hiện trường.

Lúc này bên trong dường như có tiếng chén đĩa vang ra. Kim Tiểu Sơn đang muốn tiến vào thu thập hai người chợt nghe Miêu Thanh Thanh nói:

– Bát gia, chất cực độc Bát gia bố trí ở cửa, gió thổi tuyết lấp chỉ e mất đi hiệu quả rồi.

Kim Tiểu Sơn bất giác kinh hãi, thâm phục kiến thức sâu rộng của Biển đại thúc. Lại nghe thanh âm già lão nói:

– Dù gì chất cực độc trên cửa sổ hãy còn, chỉ cần tiểu tử đưa tay đẩy cửa sổ, hấn coi như chết chắc.

Kim Tiểu Sơn giật mình, vội nhìn vào cửa sổ bề trước mặt, ẩn hiện một lớp phấn phủ bên trên. Bất giác chàng kinh hãi đến đổ mồ hôi lạnh, lòng thầm nghĩ:

“Trong nhà này quả phủ đầy độc vật. Có câu “Người hiền không đến, người đến không hiền”. Nếu Miêu Thanh Thanh không phải có lão độc vật này sau lưng, ả làm sao dám lớn gan sỉ nhục mình chứ?”.

Lại nghe trong phòng vang lên tiếng cười rúc rích của Miêu Thanh Thanh nói:

– Bát gia...

Thanh âm già cười ha hả hỏi lại:

– Sau khi việc này xong rồi, mi có nguyện theo lão gia này trở về Bách Độc Cốc không?

Miêu Thanh Thanh phụng phịu hỏi:

– Theo Bát gia học võ hay là đi sưởi ấm cho Bát gia?

Lại một trận cười ha hả, thanh âm già nói:

– Tất cả tùy theo ý nguyện của người như thế nào. Nên biết, lão phu chưa có đệ tử nhập môn. Nếu mi theo lão phu thì bí kíp chế độc của Thạch Bát này sẽ truyền thụ cho mi.

Miêu Thanh Thanh “A” một tiếng, thanh âm ngọt ngào như mật nói:

– Nhưng tiểu nữ không gọi là sư phụ, Bát gia nghĩ thử xem, làm gì có sư phụ và đệ tử ngủ chung một giường mà tiểu nữ lại là nữ tử?

Thạch Bát cười ha hả nói:

– Ta đã nói qua rồi, tất cả đều do mi. Ha ha ha...

Thanh âm vang lên sột soạt, tiếng theo là một tiếng “A”.

Kim Tiểu Sơn bên ngoài cửa nghe thấy rõ ràng, trong lòng thầm nghĩ:

“Hai tên đệ tử này không phải đang ăn cơm trưa sao? Lẽ nào bỏ cả cơm mà lên đỉnh Vu Sơn?”.

Kim Tiểu Sơn cúi đầu nhìn xem chung quanh. Đúng lúc nhìn thấy dưới chân có một tảng đá to hơn đầu người, chàng khom lưng, hai tay bưng lấy. Kim Tiểu Sơn “A” lên một tiếng, dùng sức ném tảng đá vào cửa sổ đã dùng ván đóng lại. Một tiếng ầm vang lên, chàng nhìn thấy rõ cảnh tượng trong nhà. Chiếc áo trên người của Miêu Thanh Thanh đã cởi ra, ả đang ngồi trên gối một lão già mặt đen râu bạc. Một tay lão già đó ôm chiếc lưng nhỏ của Miêu Thanh Thanh, một tay sờ soạn trên đùi của ả.

Miêu Thanh Thanh kinh hãi, trên tay ả còn đang cầm một chung rượu nhỏ. Kim Tiểu Sơn vẫn không vào phòng, chàng chống nạnh đôi tay cười ha hả châm chọc nói:

– Xin lỗi, xin lỗi! Tại sao mỗi lần ta đến đều không đúng lúc, đều là đánh động đôi uyên ương, phá hư sự của bọn mi. Xin lỗi!

Miêu Thanh Thanh bật dậy, vừa gài nút áo vừa mắng:

– Đồ chó thối tha! Cuối cùng mi đã tới rồi!

Thạch Bát trợn mắt như ánh đuốc, sắc mặt đã đen lại càng đen thêm, đứng dậy giận nói:

– Mi là tiểu tử họ Kim?

Kim Tiểu Sơn cười lạnh nói:

– Ta họ Kim, có điều không phải là tên tiểu tử.

Chậm rãi bước về phía cửa sổ, Thạch Bát rít lên:

– Lão phu bất kể mi có phải là tên tiểu tử hay không, chỉ hỏi mi tại sao mi đã tâm giết chết đồ đệ Quan Phùng Sắc của ta?

Kim Tiểu Sơn vờ ngạc nhiên hỏi:

– Sao vậy? Lẽ ra lão phải cảm ơn ta, tại sao muốn vắn tội Kim Tiểu Sơn này? Trên đời có lý lẽ này không?

Thạch Bát giận hỏi:

– Mi định bày trò gì đây?

Kim Tiểu Sơn đưa tay chỉ Miêu Thanh Thanh đang đứng phía sau Thạch Bát nói:

– Lão quá hồ đồ! Nên không đi sâu vào tìm hiểu xem, nếu không phải ta thay lão thu thập tên sói nhỏ dâm dục Quan Phùng Sắc đó thì đâu đến phiên lão sói già ham sắc dục mi vào được nơi biệt xá nơi núi nhỏ rừng sâu này, cùng với ả dâm đảng kia nghiêng ngửa đến quên cả đất trời.

Kim Tiểu Sơn chưa nói dứt, đột nhiên đôi tay Thạch Bát nhất tề vung ra hai luồng thuốc độc khác màu bay thẳng về Kim Tiểu Sơn. Xuất thủ nhanh, ra tay chuẩn xác, ngay cả đường lui của Kim Tiểu Sơn cũng bị phong tỏa. Thạch Bát gần giọng quát:

– Câm mồm, mi chết đi!

Kim Tiểu Sơn đột nhiên quay người chạy. Thạch Bát trong nhà thấy rõ ràng Kim Tiểu Sơn từ trong đám mây trắng bay ra. Nhất định chàng đã hít phải không ít phần độc.

Miêu Thanh Thanh đang đứng sau lưng Thạch Bát kêu lớn:

– Tiểu tử đó trúng độc rồi.

Thạch Bát hét lên:

– Đuổi!

Lão theo cửa sổ nhảy ra, sau lưng lão Miêu Thanh Thanh cầm đao bay ra cửa sổ đuổi theo ra khỏi nhà ngói đó.

Kim Tiểu Sơn nào đâu bỏ chạy. Thủy đại thúc đã nhắc nhở Diêm Vương Thoa chỉ biết đuổi người, chứ không chịu để người đuổi. Chỉ qua một dốc núi nhỏ, Thạch Bát đã thấy Kim Tiểu Sơn đứng ở sơn đạo.

Thạch Bát dương dương tự đắc, chậm rãi bước đến gần Kim Tiểu Sơn, cười lạnh nói:

– Mi đã trúng Thực Tâm Độc của lão phu, lẽ nào mi không cảm giác...

Miêu Thanh Thanh cũng đuổi đến nơi, nghe vậy khoát tay thúc giục:

– Bát gia, chúng ta lên!

Kim Tiểu Sơn cười lạnh một tiếng nói:

– Không dễ vậy đâu!

Lòng Thạch Bát thoáng giật mình:

“Lẽ nào tiểu tử này biết cách dùng độc sao?”

Nghĩ vậy nhưng lão vẫn trợn mắt rít giọng hỏi:

– Đã không trúng độc của Thạch Bát gia sao mi lại bỏ chạy?

Kim Tiểu Sơn hừ một tiếng nói:

– Mi xem món gì trên tay tiểu gia?

Thạch Bát nói:

– Không phải Diêm Vương Thoa của Thủy Hành Vân sao?

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói:

– Không sai! Là Diêm Vương Thoa, nhưng mi đã từng nghe nói qua, người cầm Diêm Vương Thoa lại bỏ chạy bao giờ chưa?

Thạch Bát giận hỏi:

– Lẽ nào tiểu tử mi không trúng Thực Tâm độc của lão phu mà bỏ chạy?

Kim Tiểu Sơn đáp:

– Bất quá ta chỉ dụ bọn mi ra ngoài mà thôi.

Chàng đưa mắt nhìn quanh lại nói:

– Nhìn rõ chưa, nơi này hai bên là núi mà còn có vách đá cheo leo, không có chỗ nào leo lên được, trước sau cũng chỉ có con đường núi nhỏ này, đây không phải là địa điểm tốt, không chỗ để chạy sao?

Thanh âm nhẹ nhàng nhưng lọt vào tai Thạch Bát và Miêu Thanh Thanh, hai người thực không thấy dễ chịu chút nào. Thạch Bát nói lớn:

– Hảo tiểu tử, nghe khẩu khí của mi, so với Diêm Vương Thoa của Thủy Hành Vân năm xưa cũng không thua kém.

Miêu Thanh Thanh the thé giọng mỉa mai:

– Bát gia đừng nghe tiểu tử này kêu gào, nhắm chuẩn xác cho hấn một chiêu châu trời đi.

Thạch Bát đột nhiên nhún vai hỏi:

– Tiểu tử tại sao nói nghe khàn khàn, có lẽ trong mũi mi nhét vật gì rồi?

Lúc này, Miêu Thanh Thanh mới giật mình kêu lên:

– Đúng rồi! Khi nãy ta cho rằng tên rùa mi mùa đông bị cảm lạnh, thì ra trong mũi mi nhét đồ vật, trách nào mi không trúng độc. Thật đáng ghét!

Đột nhiên cười lạnh một tiếng, Thạch Bát sờ trong ngực nói:

– Thạch Ban Ngư Thạch Bát gia, trên giang hồ nếu chỉ có chút công phu đó thì đâu có danh vọng như ngày nay. Để xem sau khi tiểu tử mi trúng Triêm Phù Hóa Nồng độc sa, nếu mi vẫn vô sự, lúc đó lão phu cam tâm bái mi làm bậc trưởng thượng.

Kim Tiểu Sơn vừa nghe chợt nhớ đến phẫn độc phủ trên cửa sổ ngôi nhà ngói đó nên chàng không thể nhẫn nại coi thường chất độc này. Chàng không chờ Thạch Bát nhào đến gần, vội xoay người thân pháp áp xuống đất. Nhưng khi Thạch Bát vung tay ra chàng đột nhiên vọt người lên hơn ba trượng, chỉ thấy đôi chân chàng không ngừng bám lên vách đá bên sơn đạo. Lại một cái xoay mạnh người, đầu ngón chân đã đạp trên đỉnh đầu Thạch Bát đang đứng trên đất, phẫn

độc của Thạch Bát lướt qua chân Kim Tiểu Sơn, trong tiếng thanh âm rào rào, toàn bộ đã dán chặt vào vách đá. Lão đang muốn đưa tay hốt nắm khắc thì Diêm Vương Thoa của Kim Tiểu Sơn từ không trung đánh ra.

Thạch Bát ngẩng đầu nhìn xem, tay trái hất mạnh về ánh sao lấp lánh đó, đôi vai nghiêng khiến thân người trên ngã hẳn sang một bên. Không ngờ điểm sao lạnh đó nửa chừng thu lại, đã sớm ẩn sau lưng thân người đang rơi xuống của Kim Tiểu Sơn. Tay phải của Thạch Bát đã lấy ra một nắm phẫn độc đang định ném ra. Không ngờ Diêm Vương Thoa đã thu lại của Kim Tiểu Sơn đã nhanh hơn gấp trăm lần lúc vừa rồi, giống như ánh sao băng xoẹt đến. Nghe “Bụp” một tiếng, nắm Triêm Phù Hóa Nồng độc sa của Thạch Bát đã bay lả tả trước mặt lão. Tay phải của lão dường như bị đánh nát bét, bàn tay máu tuôn xối xả, đau đớn lão hét cuống loạn một tiếng, đoạn quay đầu bỏ chạy.

Miêu Thanh Thanh đang đứng bên cạnh xem thấy rõ ràng, ả đâu dám lưu lại, cũng hét to một tiếng theo Thạch Bát chạy trở về con đường cũ.

Kim Tiểu Sơn cười ha hả nói:

– Họ Thạch kia, bộ dạng mi đúng là tội phạm đào tẩu. Nhưng hai người mi có thể chạy được bao xa?

Cầm Diêm Vương Thoa trong tay, Kim Tiểu Sơn đuổi theo đã đến trước ngôi nhà ngói, thấy Kim Tiểu Sơn phía sau đuổi quá gấp, hai người không ai màng tới trời lạnh lẽo đất đông cứng, băng đóng hai bên bờ suối cao mấy thước. Họ gấp rút quay đầu nhảy xuống dòng nước lạnh, vượt qua suối qua bên bờ bên kia.

Kim Tiểu Sơn đuổi đến bên bờ suối, thấy suối đó xa bảy tám trượng, tự mình khó có thể nhảy qua, nếu cũng lội nước đuổi theo, cũng phải cực khổ chịu lạnh lẽo. Thế là chàng thu Diêm Vương Thoa lại, cao giọng nói:

– Miêu Thanh Thanh, đừng chạy nữa, chậm chậm đi thôi. Chúng ta ngày sau gặp lại.

Thấy Kim Tiểu Sơn không vượt qua con suối, Miêu Thanh Thanh hai tay chống nạnh quay đầu nói:

– Đồ chết nhất! Mi không dám đuổi theo sao?

Kim Tiểu Sơn không trả lời mà vội vã quay trở về ngôi nhà ngói nhỏ, chàng vốn lo sợ, nhưng chàng nghĩ lại chung quanh ngôi nhà nhỏ có chất độc lưu lại, cuối cùng chỉ để hại người. Chàng cẩn thận đi vào trong đó, đá ngã bồn than đỏ đang cháy hừng hực.

Kim Tiểu Sơn vọt ra ngôi nhà không xa, thấy lửa bùng bùng bốc lên. Kim Tiểu Sơn lạnh lùng bước về phía hiện trường vừa đánh nhau, ngoảnh đầu nhìn xem bất giác trong lòng bồi hồi:

“Quá giống rồi! Đây không phải là khung cảnh nhà mình bị Tọa Sơn Hồ Trương Diệu đốt sao?”.

Trên sơn đạo, bên kia bờ suối, Miêu Thanh Thanh đang băng bó vết thương trên tay phải cho Thạch Bát. Lúc này, ả chỉ ngồi nhà ngồi nói:

– Thạch gia nhìn xem, tiểu tử họ Kim quá đáng ghét, hấn phóng hỏa đốt nhà rồi!

Thạch Ban Ngư Thạch Bát nghiêng răng ken kết, không biết do vết thương trên tay phải hay do tức giận, lát sau buông miệng mắng:

– Không trừ được tiểu tử này, ta không phải là Thạch Ban Ngư.

Nên biết, cá thạch ban ngư là cá độc nhất. Trong vùng Đại Sơn chỉ có Kim Sa Hà là có loại cá này. Cá này mập mập, có năm màu, thịt nó cực độc. Không ít người đái vàng đã bị trúng độc chết vì ăn cá này. Một số người đái vàng gọi cá thạch ban ngư này là cá “phục thù”.

Giờ đây Thạch Bát đau thấu tâm can mà còn nói ra lời này cũng là mối họa của Kim Tiểu Sơn về sau. Nhưng Kim Tiểu Sơn nào đâu nghe thấy, lúc đó chàng lấy hai viên thuốc giải độc trong mũi ra rồi trở về phía cây tùng già.

Biển Hòa đang ngồi ngủ gục, chỉ có Tiền Phụng đang ngồi chong mắt. Thấy Kim Tiểu Sơn đi về mới tươi cười bước lên đón nói:

– Cuối cùng huynh đã về rồi. Thật khiến người ta lo muốn chết.

Kim Tiểu Sơn mỉm cười nói:

– Không phải huynh bình yên trở về đây sao?

Biển Hòa đang ngồi nhắm mắt, nghe vậy liền mở mắt hỏi:

– Thế nào? Tiểu tử đánh gục ả đó rồi sao?

Kim Tiểu Sơn lắc đầu nói:

– Không có!

Biển Hòa đã đứng lên ngạc nhiên hỏi lại:

– Tại sao? Có phải còn thương hoa tiếc ngọc?

Kim Tiểu Sơn đã đi tháo dây cương ngựa trả lời:

– Nữ nhân đó mất bèn chân nhanh. ả cùng một lão già tên Thạch Bát lợi tuổi bỏ chạy. Tiểu tử thấy nước suối quá lạnh nên không đuổi theo.

Biển Hòa vừa nghe kinh ngạc lắm bầm:

– Thạch Bát, Thạch... Bát, tên tuổi này ta đã nghe nói qua rồi nhưng nhất thời không nhớ ra.

Kim Tiểu Sơn đỡ Tiền Phụng lên giá gỗ, rồi chàng mới đỡ Biển Hòa ngồi lên. Chàng nói với Biển Hòa:

– Tiểu tử cũng lần đầu nghe thấy, nhưng tiểu tử ngẫm nghe họ nói cái gì là Thạch Ban Ngư Thạch Bát của Bách Độc Cốc.

Biển Hòa vỗ tay kêu lên:

– Đúng rồi! Có tay Thạch Bát này, người này đôi mắt lộ, xương hàm thật to, da đen hăng hắc...

Kim Tiểu Sơn vội nói:

– Đúng, đúng rồi!

Biển Hòa gật đầu kể:

– Nói ra là việc của mấy năm trước. Khi đó ta đang hái thuốc trong núi Xuân Sơn, hốt nhiên gặp phải hai đại hán, tên nào cũng đều ói ra bọt trắng, mặt tái nhợt coi như sắp chết trên sơn đạo. Ta đã cứu sống hai người họ, hỏi ra mới biết bị người ta hại, người đó chính là Thạch Bát, giống như tên mà tiểu tử người nói.

Kim Tiểu Sơn nhẹ gật đầu nói:

– Vừa rồi nghe giọng nói của Thạch Bát, dường như lão biết Thủy đại thúc, chờ chúng ta đến Mặc Vân Cốc hỏi đại thúc sẽ hiểu.

Tiếng chân ngựa lách cách lại gõ nghe rất êm tai. Ngay cả tiếng chân của Tiểu Sơn cũng có tiết tấu nhịp khoan. Ba người một ngựa không gấp không chậm đi về phía Mặc Vân Cốc.

o O o

Lúc này, tiếng chân ngựa ở nơi khác vang vọng như sấm. Đó là từ Lam Quan đi về phía đông, một đường quan đạo đi thẳng đến đỉnh Thạch Bát Bàn. Trên lưng tám con kiện mã, trái lại chỉ có một người, người này chính là Lang Lão Đại từ nơi Hắc Thủy Lĩnh đến, râu đỏ đầy mặt, trên lưng dắt chéo đôi búa ngắn. Sợi thắt lưng vải cột ngang trên lưng áo vải bố thô, quần hẹp dài, mang giày da. Lão không ngừng kêu lên:

– Ha ha ha...

Ngựa của lão đi đầu phi vào trong sơn đạo đi về phía nam Long Câu Trại. Vì Thạch Bắc Đẩu đang ở trong Phong Hỏa Câu, nơi đó nếu đi bộ phải mất cả ngày.

Bây giờ tám con ngựa một người cưỡi, bảy con ngựa không chủ nhân đuổi phía sau, khi giữa trưa, lão đã dừng ngựa ở vách núi đối diện với Phong Hoa Câu, lão kêu to:

– Thạch Bắc Đẩu! Thạch Bắc Đẩu!

Ven bờ Phong Hỏa Câu có một ngôi nhà tranh lớn. Thạch Bắc Đẩu đang ngồi đan sọt trúc bên vách nhà. Từ mẫu và hiền thê hán đang đùa giỡn đứa con nhỏ ở trong nhà đang đốt lửa nướng hạt dẻ ăn.

Tiếng gọi trên vách núi đối diện vang lên như sấm. Thạch Bắc Đẩu giật mình, đưa tay che mắt nhìn về phía đó, lòng nghĩ thầm:

“Đây lại là ai chứ?”.

Thoáng chốc, tiếng kêu trên vách đá lại càng rõ hơn:

– Thạch Bắc Đầu! Thạch Bắc Đầu!

Quay người bước vào trong nhà tranh, Thạch Bắc Đầu lấy quỹ đầu đao trên vách nhà xuống, nói:

– Ta đi xem tên nào gọi ta!

Từ mẫu và hiền thê hần đều bước ra cửa nhìn qua, Thạch Bắc Đầu đã sải chân chạy về phía sườn núi. Chỉ chạy đến nửa đường, hần đã cao giọng kêu lên:

– Hay lắm! Lão râu đỏ giờ đi mua bán ngựa rồi sao?

Không sai. Người trên vách núi còn chưa xuống ngựa đó chính là Lang Lão Đại. Hai người ôm chặt lấy nhau không ngừng reo vui. Thạch Bắc Đầu hỏi:

– Huynh từ xa xôi đến tìm đệ để làm gì?

Lang Lão Đại vỗ đôi vai vừa rộng vừa chắc của Thạch Bắc Đầu, cười nói:

– Trở về Mặc Vân Cốc.

Thạch Bắc Đầu vừa nghe, cơ hồ như gáo nước lạnh tạt vào mặt nói:

– Thạch Bắc Đầu cơ hồ quên Mặc Vân Cốc từ lâu rồi. Muốn đi, huynh đi một mình. Nên biết ngựa hay không ăn cỏ dại, lão cốc chủ cam tâm để người ta lột da đầu. Lão Thạch này không chịu nổi rồi.

Lang Lão Đại tăng hăng hỏi:

– Huynh đã nói xong chưa?

Thạch Bắc Đầu ngạc nhiên hỏi:

– Thế nào, lẽ nào không phải?

Lang Lão Đại nói:

– Huynh nói đúng lắm, nhưng đó là chuyện xưa, giờ đây cốc chủ đã về Mặc Vân Cốc, vừa về đến đã đuổi đôi cầu nam nữ đó đi. Bây giờ làm tìm mấy người bọn ta trở lại Mặc Vân Cốc. Lên ngựa đi!

Thạch Bắc Đầu kinh ngạc hỏi:

– Huynh nói lão cốc chủ ngay cả sư muội của lão cũng đuổi đi rồi?

Lang Lão Đại đáp:

– Không chỉ đuổi đi mà còn chờ bọn ta tập hợp đông đủ sẽ đi lấy mạng ả.

Đột nhiên, Thạch Bắc Đầu ôm bụng cười lớn, thanh âm đó không ngừng vang dội khắp vùng núi xung quanh. Ngay cả Lang Lão Đại cũng cười như khùng điên...

Thạch Bắc Đầu quay đầu nhìn xuống chân núi gọi:

– Mẫu thân! Con trở về Mặc Vân Cốc, lão cốc chủ tìm con!

Thạch Bắc Đầu nói đi là đi, nhận lấy một con ngựa nhảy lên, cầm dây cương nói với Lang Lão Đại:

– Đi! Đi tìm bọn Vương Tráng.

Thế là tiếng vó ngựa vang lên như tiếng sấm, tám con ngựa với hai tráng hán. Một người râu đỏ đầy mặt, đôi mắt sáng quắc. Một người râu rìa mặt đen cái miệng to rộng. Nếu Thạch Bắc Đầu toét miệng rộng ra có thể nhét vào một nắm tay. Hai người hăng hái ven theo sơn đạo phi nhanh vào trong rừng núi trùng điệp...

Ngày hôm sau lại nổi lên tuyết lớn, nhưng tuyết lớn không ngăn cản được hành trình của hai người. Tối hôm nay bọn họ đã tới Lão Hồ Nhai, nơi đó là nhà của Vương Tráng. Nhà của Vương Tráng ở dưới Lão Hồ Nhai, phụ mẫu còn đủ, huynh đệ hai người đều chưa thành gia thất.

Hôm nay đang lúc đổ tuyết, Vương Cường em Vương Tráng đang làm việc trong nhà, còn một mình Vương Tráng vào trong núi săn bắn.

Kim Lang Lão Đại và Thạch Bắc Đầu đến nơi, Vương Tráng còn chưa trở về. Tiếng ngựa vang dội đã khiến Vương Cường chạy ra khỏi nhà, hắn không biết Lang Lão Đại, thấy hai người uy mãnh không khác gì ca ca mình, bèn bước ra hỏi:

– Nhị vị tìm ai?

Lang Lão Đại đáp:

– Tìm Vương Tráng.

Wương Cường ngạc nhiên hỏi:

– Ca ca không có ở nhà, nhị vị tìm ca ca có việc gì?

Thạch Bắc Đầu đã nói với Vương Cường:

– Không ở nhà không có quan hệ gì! Báo với hắn lập tức trở về Mặc Vân Cốc, nơi này bọn ta lưu lại một con ngựa cho hắn.

Wương Cường vội khoát tay nói:

– Nhị vị còn không biết ca ca ta đã thề không về Mặc Vân Cốc nữa.

Lang Lão Đại cười nói:

– Việc cũ bỏ cho qua, bảo hắn cứ trở về Mặc Vân Cốc.

Wương Cường nói:

– Trời sắp tối rồi, muốn đi cũng phải chờ sáng mai đi chứ!

Thạch Bắc Đầu ngạc nhiên hỏi:

– Không phải huynh đệ nói đại ca không có nhà sao?

Wương Cường đáp:

– Không có nhà, nhưng không lâu sẽ trở về, vì đại ca vào núi săn bắn.

Lang Lão Đại vừa nghe vào núi săn bắn, lập tức bảo Vương Cường cột sáu con ngựa không người cưỡi lạt, rồi khoát tay nói:

– Lão Thạch, chúng ta đi đón xem Vương Tráng săn được gì, không chừng

đêm nay chúng ta ở lại đây.

Thạch Bắc Đẩu giật dây cương, hai con ngựa lập tức phi về phía núi hoang.

Bầu trời cơ hồ tối thật rồi, nếu lúc này còn tia sáng, đó là do phản chiếu của tuyết phủ trắng trên mặt tuyết.

Thạch Bắc Đẩu phi ngựa đi trước, liên tiếp vượt qua ngọn núi, lại xuyên qua mấy khoảng rừng già, phía xa chợt vang lên tiếng tru của đám sói rừng.

– Bầy sói!

Thạch Bắc Đẩu giật mình, quay đầu kêu lên với Lang Lão Đại.

Lang Lão Đại gật đầu đáp:

– Nghe ra khoảng mười mấy hai mươi con!

Ngựa đang phi nhanh, đột nhiên hất hai chân trước cơ hồ khiến họ Thạch văng khỏi mình ngựa, đồng thời Lang Lão Đại đã phi ngựa ở trước mặt.

Trước mặt, ở một gò núi, bầy sói rừng khoảng hai mươi con đang vây cắn một đại hán, đại hán đó vùng chĩa ba lưng dán vào vách núi, đâm trái đánh phải, nhảy nhót không ngừng, ngay cả Lang Lão Đại và Thạch Bắc Đẩu đến hấn cũng không nhận ra.

Ngựa Lang Lão Đại vừa xông đến, miệng hét:

– Giết!

Thạch Bắc Đẩu cũng tuốt quỹ đầu đao, hai người thót xuống ngựa, chân vừa chạm đất lập tức đánh vào bầy sói.

Đôi búa của Lang Lão Đại múa rất nhanh, vừa xông lên đã chém chết bốn con sói. Thạch Bắc Đẩu đôi tay nắm con dao tay chém chân đá, phút chốc chém đứt đầu ba con, vậy mà đại hán dựa vào vách núi vẫn không hay biết, huy động chĩa ba quét trái đờ phải không ngừng, mãi đến bầy sói lớp chết lớp bỏ chạy, đại hán đó vẫn không ngừng múa chĩa ba.

Thạch Bắc Đẩu thu quỹ đầu đao, gọi đại hán đó:

– Vương... Tráng!

Thanh âm lớn đến nỗi đám quạ đêm bay xao xác.

Vậy mà Vương Tráng vẫn múa chĩa ba không nghỉ.

Lang Lão Đại nói:

– Lão Thạch, hấn giành sự sống trong cái chết nên đã mất hồn rồi!

Thạch Bắc Đẩu lần nữa tuốt quỹ đầu đao bước lên đỡ lấy chĩa ba, tay kia ôm chặt Vương Tráng đã hóa dại, gọi:

– Vương Tráng, tỉnh lại!

Wương Tráng đột nhiên toàn thân run rẩy, ngay cả sức cầm chĩa ba cũng không còn, “Á” một tiếng ngã nhào vào lòng Thạch Bắc Đẩu, trợn trắng mắt thoi

thóp thở.

Thạch Bắc Đẩu nói:

– Đỡ hẳn lên ngựa đi khỏi chỗ này không chừng đám sói rừng kéo đến đông hơn, hai người ta cũng bị xé xác.

Hai người hợp sức đỡ Vương Tráng lên ngựa, Thạch Bắc Đẩu ngồi trên ngựa ôm Vương Tráng, Vương Tráng không còn sức để nói đưa tay chỉ dưới vách núi.

Lang Lão Đại cầm búa bước qua xem, trên mặt đất là chĩa ba của Vương Tráng, còn có thú rừng mà Vương Tráng săn được, một con nai rừng lớn.

o O o